

[Socialministeren.]

omtalte forslag, indenrigsministeren har fremsat, at man gør ydelse af hjemmesygepleje til en pligtig ydelse for sygekasserne. Disse vil således komme til at deltage i den kommunale sygepleje i de tilfælde, hvor udgifterne til denne ikke afholdes af kommunen alene, således at den yder gratis hjemmesygepleje. Jeg skal i øvrigt henvide til, at indenrigsministerens forslag — som udtalt i dets bemærkninger — direkte forudsætter, at der foretages en sådan ændring i folkeforsikringsloven.

Under forhandlingerne i det udvalg, på grundlag af hvis betænkning disse lovforslag er udarbejdet, drøftedes også spørgsmålet om størrelsen af sygekassernes bidrag til hjemmesygeplejen, idet sygekassernes repræsentanter som betingelse for deres tilslutning til forslaget om at gøre hjemmesygepleje til en obligatorisk ydelse for sygekasserne ønskede, at der blev fastsat nærmere grænser for størrelsen af de beløb, sygekasserne under en sådan ordning ville være forpligtet til at yde til hjemmesygeplejen. Sygekassernes repræsentanter har foreslået et bidrag fra sygekasserne, der svarer til 40 pct. af de samlede udgifter til hjemmesygeplejen efter fradrag af tilskuddet fra Hjemmesygeplejeforeningen og eventuelt statstilskud, dog i alle tilfælde ikke over 2 kr. pr. medlem. De samvirkende Centralforeninger af Sygekasser i Danmark har senere tiltrådt forslaget, og jeg er enig i, at forslaget fremsættes under denne forudsætning.

Det foreliggende udkast til lovforslag følger også i øvrigt nøje betænkningens forslag, idet der dog er foreslået hjemmel til at opretholde adgangen for sygekasserne til at yde hjemmesygepleje frivilligt i den overgangstid, der vil gå, før alle landets kommuner har oprettet en hjemmesygeplejeordning.

Efter de for socialministeriet foreliggende oplysninger vil udgifterne for sygekasserne højst kunne udgøre ca. 1 102 000 kr. mere end nu. Hvis de kommuner, der nu har gratis hjemmesygepleje for alle, beholder denne ordning, vil udgifterne dog blive væsentlig mindre, eventuelt kun ca. 110 000 kr. Statens tilskud til kasserne er en fjerdedel heraf.

Idet jeg i øvrigt henviser til de bemærk-

ninger, der ledsager lovforslaget, skal jeg herved anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Økonomi- og arbejdsministeren (Krag): Jeg skal herved tillade mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om udskydelse af revision af lov om erhvervsvejledning.

I loven af 31. marts 1953 om erhvervsvejledning er det fastsat, at forslag om lovens revision skal forelægges i den ordentlige rigsdagssamling 1956-57. En sådan revisionsbestemmelse var naturlig under hensyn til, at erhvervsvejledning var noget forholdsvis nyt her i landet, idet loven var udarbejdet på grundlag af et ret begrænset praktisk erfaringsmateriale, nemlig fra den forsøgsrættede erhvervsvejledningsordning, der havde været etableret ved 8 offentlige arbejdsanvisningskontorer.

Loven trådte i kraft den 1. oktober 1953, men på grund af omfattende forarbejder, herunder den tid, der forløb, inden de nødvendige midler blev bevilget, var det først muligt at føre loven ud i livet pr. 1. oktober 1955.

Der er herefter oprettet erhvervsvejledningsafdelinger ved 26 af landets 30 offentlige arbejdsanvisningskontorer, og der ydes herigennem dels — i nøje samarbejde med skolerne — erhvervsorientering for eleverne i afgangsklasserne og dels en individuel rådgivning over for de unge, der retter henvendelse derom. De ansatte erhvervsvejledere er hovedsagelig lærere, der ved siden af almindeligt undervisningsarbejde på nedsat timetal er beskæftiget ca. 18 timer ugentlig ved erhvervsvejledningen. Når man har valgt denne fremgangsmåde, hænger det sammen med, at erfaringerne fra de otte forsøgskontorer har vist, at man lettest opnår den nødvendige kontakt mellem skolevæsenet og erhvervsvejledningen, når erhvervsvejlederne er aktive lærere.

Endvidere har man gennemført den i loven forudsatte lægeordning i forbindelse med erhvervsvejledningen, således at der alle steder er mulighed for at få lægelig bistand ved den individuelle erhvervsrådgivning.

De to psykotekniske institutter, der fandtes ved lovens ikrafttræden i København og Randers, har såvel som arbejdsdirektoratets psykotekniske afdeling fået ud-

[Økonomi- og arbejdsministeren.]

videt deres virksomhedsområder, således at der over hele landet kan ydes den i loven forudsatte psykotekniske bistand i forbindelse med erhvervsrådgivningen. De psykotekniske undersøgelser anvendes ved erhvervsvejledningen og organiseringen af dette arbejde giver på baggrund af de allerede indvundne erfaringer anledning til forskellige overvejelser, der endnu ikke er afsluttet.

Der er udarbejdet og udsendt forskelligt oplysningsmateriale, som bliver brugt i skolernes erhvervsorienterede undervisning. Det såkaldte erhvervskartotek, der indeholder oplysning om uddannelses-, løn- og arbejdsforhold inden for de vigtigste arbejdsområder, er udstationeret på arbejdsanvisningskontorerne, de fleste skoler og en række andre institutioner over hele landet; kartotekets ajourføring og udbygning er overtaget af arbejdsdirektoratet.

Som nævnt har den landsomfattende erhvervsvejledning kun været i virksomhed i ca. 1 år. Efter de indvundne erfaringer synes ordningen i det store og hele at have virket tilfredsstillende i praksis, men såvel undervisningsministeriet og arbejdsministeriet som det i henhold til lovens § 8 nedsatte rådgivende udvalg finder erfaringsmaterialet for spinkelt til bedømmelse af, om det måtte være hensigtsmæssigt at ændre loven på visse punkter.

Regeringen må herefter anse det for rigtigst at foreslå revisionen af erhvervsvejledningsloven udskudt til folketingsåret 1958-59. Til den tid vil man sidde inde med det erfaringsmateriale fra 3 års landsomfattende erhvervsvejledning, som loven forudsatte ville være til stede, når revisionen skulle finde sted.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Herved tillader jeg mig for høje ting at fremsætte *forslag til lov om foretagelse af visse ekspropriationer m. v.*

Lovforslaget er, for så vidt angår §§ 1-4, praktisk taget enslydende med de i de senere år vedtagne ekspropriationslove.

§ 1 bemyndiger ministeren til for statsbanerne at erhverve arealer, som er nød-

vendige til foretagelse af ændringer i anlæggene, der er en følge af arbejder, hvortil der gives bevilling ved finansloven eller til-lægsbevillingsloven for finansåret 1957-58.

Efter § 2 kan ministeren lade foretage ekspropriation, ligeledes for statsbanerne, af arealer og servitutter, der er nødvendige for at sikre synligheden af signaler o. lign.

Forslagets § 3 hjemler ministeren ret til at lade foretage ekspropriation for post- og telegrafvæsenet og de koncessionerede telefonselskaber af arealer m. v., som er påkrævede til tilvejebringelse af nye og udvidelse af bestående radiotelekommunikationsanlæg og telefonanlæg, herunder centraler.

§ 4 hjemler som sædvanlig fritagelse for stempel- og tinglysningsafgifter for de dokumenter, der udfærdiges i anledning af de af loven omfattede baneanlæg m. v.

Lovforslagets § 5 er en bestemmelse, som rækker ud over det enkelte finansår, idet den hjemler en lignende afgiftsfritagelse som § 4 for dokumenter, der udfærdiges i forbindelse med arealerhvervelser i henhold til lov nr. 165 af 1. maj 1923 § 1 angående regulering af statsbanernes niveauoverkørsler. I denne lov findes ingen udtrykkelig bestemmelse om afgiftsfritagelse, og de årlige ekspropriationsloves § 4 indeholder måske ikke tilstrækkelig klar hjemmel til at undlade at afgiftsberigtige disse adkomst-dokumenter m. v. Imidlertid synes det lidet rimeligt i afgiftsmæssig henseende at behandle disse dokumenter anderledes end andre ekspropriationsdokumenter, og paragraffen er medtaget for at skabe et klart grundlag for afgiftsfrihed. Jeg kan oplyse, at mangelen på en tilsvarende bestemmelse om afgiftsfrihed i den såkaldte krydsningslov (lov nr. 28 af 1. februar 1930) blev afhjulpel på samme måde ved en bestemmelse i ekspropriationsloven for 1937-38, nemlig lov nr. 125 af 7. maj 1937 § 4.

Jeg skal anbefale lovforslaget til tingets hurtige og velvillige behandling.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Herved har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring i færdselslov.*

Forslaget falder i to afdelinger, dels et forslag om ændring af § 57, stk. 4, om adgangen til at fastsætte lokale hastigheds-